

gångsväsende i här antydd riktning, men en sådan reform väl kan sägas utgöra ett af de viktigaste samhällsbehof, som för närvarande vänta på att blifva tillgodosedda, har jag ansett, att Riksdagen borde genom ett uttalande i saken söka förmå dem, det vederbör, att egna densamma nödig uppmärksamhet, så att ej nya sjuttio år må hinna förrinna, innan vi komma till den ståndpunkt i ifrågavarande afseende, der nu nästan alla civiliserade nationer befinna sig.

Jag vågar därför hemställa,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t begära, att Kongl. Maj:t ville utan dröjsmål gå i författning om utarbetande och framläggande för Riksdagen af ett förslag till straffprocesslag, bygd på jurysystemets och den fria bevispröfningens principer.

Stockholm den 28 januari 1899.

D. Holmgren.

N:o 124.

Af herr **L. P. Mallmin**, om *höjning af anslaget till ersättning för störtade eller skadade nummerhästar vid indelta kavalleriet.*

Vid 1884 års riksdag väcktes motion i syfte att rusthållare skulle erhålla ersättning för nummerhäst, som under tjenstgöring störtade eller så skadades, att han blefve till tjenstgöring som nummerhäst obrukbar. Så väl statsutskottet som Riksdagen fann frågan förtjent af synnerlig uppmärksamhet, men då tillräcklig utredning i ärendet ansågs saknas, anhöll Riksdagen,

att Kongl. Maj:t måtte, efter verkställd utredning, med förslag i ärendet till Riksdagen inkomma. Till 1885 års Riksdag aflät Kongl. Maj:t utredningen, som begärts, hvaraf framgick, att i ärendet hörda lokala myndigheter förordat bifall till Riksdagens framställning, men att arméförvaltningen och kavalleriinspektören, under förmälan, hufvudsakligen att sådan rätt för rusthållare till ersättning i den omfattning, Riksdagens skrifvelse afsåge, skulle så minska rusthållarnes intresse att väl vårda nummerhäst, att det skulle blifva svårt att bibehålla rytteriet i brukbart skick, funne rätt till ersättning böra tillkomma rusthållare endast i fråga om olycksfall af ifrågavarande art, som inträffade under nummerhästs tjenstgöring vid andra öfningar än s. k. ordinarie möten. I enlighet med sistnämnda uppfattning aflät Kongl. Maj:t till 1885 års Riksdag förslag till författning derom, att ersättning skulle utgå för nummerhäst, som under tjenstgöring vid andra kommenderingar och öfningar än ordinarie möten störtade eller skadades, så att han blefve till tjenstgöring som nummerhäst obrukbar, och anhöll för det ändamålet om ett förslagsanslag till belopp af 4,000 kronor årligen. Riksdagen beviljade anslaget, men anhöll derjemte, enär de skäl, som af Kongl. Maj:t anförts emot det af 1884 års Riksdag i frågan uttalade önskemålet, icke syntes jäfva rättigheten af hvad Riksdagen till stöd för förverkligandet af samma önskningsmål andragit, att Kongl. Maj:t täcktes taga ärendet i förnyadt öfvervägande och till en kommande Riksdag aflåta den framställning i detta ämne, hvartill Kongl. Maj:t kunde finna skäl. Emellertid fann Kongl. Maj:t, efter vederbörandes hörande, icke skäl att frånträda sin förut uttalade uppfattning i frågan, och i enlighet dermed utfärdades den 19 juni 1885 författning i ämnet.

I anslutning till den af 1884 års Riksdag vid frågans behandling uttalade åsigt, att besväret att hålla nummerhäst, på grund af risken af olycksfall under hästens tjenstgöring, innebure en obestämdhet såsom skattebörd, hvilken borde afhjelpas, och då lagen den 2 december 1892 angående lindring i rustnings- och roteringsbesväret får anses i sina konsekvenser böra medföra, att rusthållaren skall erhålla ersättning för förluster genom sådana olycksfall, får jag härmed, under hänvisning dertill, att vid ärendets behandling åren 1884 och 1885 ett anslag till belopp af 10,000 kronor årligen ansågs vara för detta ändamål lämpligt, vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte besluta att till bestridande af kostnaderna för ersättning åt rusthållare, på sätt och under vilkor, som af Kongl. Maj:t bestämmes, för nummerhäst, som vid tillfälle då den genom kommendering till

tjenstgöring varit från rusthållares vård skild, störtat eller så skadats, att den blifvit till tjenstgöring som nummerhäst obrukbar, höja ofvan omförmälda förslagsanslag å 4,000 kronor till 10,000 kronor årligen.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 28 januari 1899.

L. P. Mallmin.

I denna motion instämma:

Jan Eliasson.

Folke Andersson.

K. E. Holmgren.

Oskar Erickson.

Alfred Kihlberg.

N:o 125.

Af herr **J. Nydahl**, *angående ändring af 27 § i förordningen om kommunalstyrelse på landet.*

En icke ovanlig invändning mot yrkandet på en lika stark begränsning af den kommunala rösträtten på landet som den för stadskommunerna gällande är den, att, då städerna i allmänhet öfverlemnat den beslutande rätten i kommunala angelägenheter åt fullmäktige, under det att i regel landskommunernas röstberättigade medlemmar omedelbart deltaga i vården